

XI.

Københavns Karantæne, den 15. Januar 1912.

Erklæring om de Herrer Lægerne B.s og A.s Helbredstilstand og Forhold i Karantænetjenesten.

I. Fælles for begge ere følgende Forhold:

1) Da de Herrer Dr. B. og A. i 1894 blev ansatte ved Karantænen, misbrugte (eller brugte) sikkert begge Morfin eller Cocain. (B. dog allerede da mindre, snarere brugte han vel en Del Alkohol i sit Privatliv). — De ansattes af Karantænekommissionen (Stadslæge Tryde), hvilken ikke ved Ansættelsen lagde Skjul paa dette Forhold overfor mig, men bad mig om at forsøge paa at gennemføre Tjenesten med dem, da de, hvis de forkastedes til disse Pladser ved Karantænen, maatte siges at være *højest* uheldigt stillede baade i social og økonomisk Henseende. Jeg har senere, naar jeg blev spurgt af Karantænekommissionen eller dens Medlemmer, givet de Oplysninger, som findes i det efterfølgende. Og nøjagtigt de samme Oplysninger have for Resten Professor Rovsing og Dr. Rørdam faaet.

2) Jeg har aldrig i Tjenesten nogen Sinde set nogen af dem saaledes paa-virkede af Alkohol eller Morfin eller deslige, at de vare ude af Stand til at passe Tjenesten paa fyldestgørende og værdig Maade, og det maa dog bemærkes, at Tjenesten her ved Karantænen stiller ganske betydelige Krav til at have Løgene og Aand i Orden; thi Karantænetjenesten er ikke blot ansvarsfuld, men oftest vanskelig, undertiden farlig; Lægen og hans Optraeden er fra alle Sider mødt med Uvillie og maales med den internationale Kritiks strengeste Maal, og Sprogforholdene møde ofte uoverstigelige Vanskeligheder.

Læger, som passe denne Tjeneste i 20 Aar uden at komme synderlig til Skade og uden at begaa væsentlige og store Fejl, kunne ikke antages at være saa umulige, som de nu fremstilles fra en vis Side. De have i alle Tilfælde stedse passet deres Tjeneste bedre end f. Eks. Dr. Muus i sin Tid passede Tjenesten som assisterende Læge hos mig.

3) Naturligvis er der sket Fejl i de 18 Aar, jeg har haft dem til Assistentter, og det har selvfølgelig af og til været vanskeligt for mig som den yngre at arbejde med dem, særlig dog Dr. A., hvad Karantænekommissionen straks ved deres Ansættelse velvilligt forudsagde mig, og naar Folk i Tidens Løb ofte ere komne til mig og have beklaget mig formedelst „den daarlige Hjælp“ (og andre lignende Udtryk), jeg havde, saa har jeg vel indrømmet Sandheden deri, men dog ogsaa stedse fremhævet, at de begge med mønsterværdig Samvittighedsfuldhed overholdt at sende Bud efter mig „til enhver Tid og ved enhver Lejlighed, naar der var noget i Vejen.“ Og enhver vil ogsaa forstaa, at det ikke har været let at besørge en ansvarsfuld Tjeneste i 18 Aar med den daglige Bevidsthed om, at en af de Herrer en smuk Dag fik et decidiv. Det har trættet mig, men det har paa den anden Side ogsaa ansporet mig, og have i alle Tilfælde klaret Tjenesten sammen i de mange Aar til Dato, saa at jeg ikke erindrer noget Tilfælde, hvor der i de 18 Aar er paavist Indførelse af nogen særlig smitsom Sygdom i Riget paa Grund af ufuldkommen Funktion fra vor Side, tværtimod har Stationens Arbejde fra de største søfarende Nationers Søfolk og Regeneringer adskillige Gange mødt udmærket Anerkendelse.

Paa Toldboden drikkes der meget, og der snakkes meget, og man er i denne Snakken ikke skaansom om andres Forhold, hvilket let giver Anledning til overdrevne Føestillinger om Forhold og Personer.

Dr. B. er nu over 60 Aar og Hr. A. snart 60 Aar, saa deres Helbred og Kræfter naturligvis ikke — naar Hensyn tages til deres personlige Forhistorie — kunne være af første Klasse, særlig Hr. A. ser ofte meget daarlig ud.